

ném podkladu a bylo nutno řízení doplniti. Usnesení vyřizující spor, za něhož o zatímní opatření bylo žádáno, nabylo právní moci teprve koncem března 1929, tak že mělo býti za všech okolností rozhodnuto o návrhu za dobu od podání návrhu, od 12. října 1928 do 22. března 1929. Poukázati jest i k § 378 ex. ř. a § 387 ex. ř., podle nichž lze žádati o zatímní opatření nejen před zahájením sporu, nýbrž i za jeho trvání a i po právoplatném jeho ukončení (před započítáním exekuce). Lze nejvýše připustiti, že se návrh žalované strany, učiněný před rozhodnutím v rozvodovém sporu, stal odmítnutím žaloby bezpředmětným jen, pokud jde o dobu po právoplatném odmítnutí žaloby, neboť věc nutno posuzovati podle doby, kdy návrh byl podán, nikoliv kdy o něm jest rozhodováno, a soud rozhoduje nazpět za dobu od podání návrhu na zatímní opatření, nikoliv jen za dobu počínající dnem jeho rozhodnutí o návrhu. Nesmí záviseti na náhodě, kdy soud přikročí k vyřízení návrhu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vzhledem k obsahu rozhodnutí rekursního soudu, jež jest napadeno dovolacím rekurem, lze se obíratí jen otázkou, zda lze zamítnouti návrh na povolení prozatímního opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. z důvodu, že před vyřízením návrhu byl spor ve věci samé ukončen právoplatným odmítnutím žaloby o rozvod od stolu a lože. Prozatímní opatření tohoto druhu jest, jak již v rozhodnutí čís. 6802 sb. n. s. dovozeno, svou podstatou a povahou odlišné od ostatních prozatímních opatření, kotvíc v hmotněprávních předpisech občanského zákona, v § 91 po případě v §§ 108 a 117 obč. zák., a nejde při něm, jak soud první stolice neprávem uvádí, o to, by vymožení nároku, který jest již zažalován nebo který má býti žalobou uplatněn, nebylo před rozhodnutím sporu dlužníkem rušeno. Podmínky prozatímního opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř. jest posuzovati podle stavu v době podání návrhu. Byla tedy v tomto případě jedna z podmínek pro jeho povolení, podání žaloby o rozvod, v čas podání návrhu splněna. Vzhledem k řečenému uznal rekursní soud správně, že ukončení sporu o rozvod před vyřízením návrhu na prozatímní opatření nemůže býti důvodem pro zamítnutí návrhu, a právem zrušil usnesení první stolice, v němž návrh na povolení prozatímního opatření byl zamítnut jen z důvodu, že před jeho vyřízením byl spor skončen. Jiné otázky nebyly ve zrušovacím usnesení řešeny, naopak vše ostatní bylo vyhrazeno novému rozhodnutí, které má soud první stolice učiniti. Nelze se proto s dalšími vývody dovolacího rekursu obíratí a stačí k nim podotknouti, že rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 16. dubna 1913 č. j. R II 391/13, uveřejněné v »Právnických rozhledech« ročník 1914, strana 172 spočívá na jiném skutkovém podkladu.

Čís. 9333.

Zákaz zcizení a zatížení, poznamenaný na nemovitosti dlužníka, nevadí exekuci vnučeným zřízením zástavního práva na nemovitosti pro

dávku z majetku požívající dosud zákonného zástavního práva podle § 62 (1) zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1929, R I 835/29.)

Na základě vykonatelné platební výzvy navrhl československý stát proti Malvíně R-ové exekuci nuceným zřízením zástavního práva na domě dlužnice. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Zamítnutí exekučního návrhu odůvodnil soud první stolice tím, že na nemovitosti jest poznamenán zákaz zcizení a zatížení bez písemného svolení Mariany B-ové, dcery Malviny R-ové a že její souhlas nebyl vykázan. Tento názor jest právně mylný, neboť podle obsahu exekučního titulu (platební vyzvání) jest vymáhaná pohledávka dávkou z majetku, připadající poměrně na dům, o který tu jde, a podle § 62 zák. ze dne 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n. požívá dávka z majetku na nemovitostech do částky poměrně na ně vy-padající zákonného práva zástavního, jemuž přísluší přednost přede všemi, na nemovitosti váznoucími právy a pohledávkami ze soukromoprávních nebo zákonných důvodů. Knihovní vtělení takové pohledávky znamená toliko konstatování zákonného práva zástavního, pročez zákaz zcizení nebo zatížení, na nemovitosti váznoucí jest v tomto případě bez významu a není tudíž zapotřebí, by československý stát vykázal svolení osoby, v jejíž prospěch zákaz ten poznamenán. Ostatně ustanovení § 364 písm. c) obč. zák. platí jen při zatížení nebo zcizení dobrovolném, smluvním, nikoli při zatížení nebo zcizení exekučním.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle spisů nemůže býti pochybnosti, že platební vyzvání berní správy ze dne 18. prosince 1928 doručené stěžovatelce dne 21. prosince 1928 jest exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 13 ex. ř. a že tento exekuční titul, jsa opatřen doložkou vykonatelnosti zúčtovacího oddělení berní správy, musí býti soudy považován za vykonatelný, neboť věcný přezkum správnosti tohoto potvrzení vymyká se působnosti soudů a o případné jeho nesprávnosti může býti rozhodnuto jen cestou správní. Z toho důvodu musí zůstatí nepovšimnutými vývody dovolacího rekursu, jimiž se stěžovatelka z platebního rozkazu berní správy ze dne 29. listopadu 1922 doručeného jejímu zemřelému manželci dne 13. prosince 1922 snaží dovoditi, že vymáhaná pohledávka vůbec není po právu a že právo zástavní stanovené pro ni v § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n. zaniklo promlčením. Je-li však platební vyzvání berní správy ze dne 18. prosince 1928 vykonatelným exekučním titulem a jde-li dle jeho obsahu o dávku z majetku, která požívá na nemovitosti stěžovatelčině ve smyslu § 62 (1) zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. zákonného zástavního práva, jemuž přísluší přednost přede všemi na nemovitosti váznoucími

právy a pohledávkami ze soukromoprávních nebo zákonných důvodů po dobu tří let a doba tato od doručení exekučního titulu stěžovatelce (21. prosince 1928) dosud neuplynula, nevadí zákaz zcizení nebo zatížení na nemovitosti stěžovatelky knihovně poznamenaný povolení exekuce vnuceným zřízením práva zástavního pro vymáhanou pohledávku s příslušenstvím vkladem práva zástavního na nemovitosti, jak soud rekursní v napadeném usnesení uvedl a správně odůvodnil. Tím odpadá potřeba zabývat se další otázkou, zda zákaz zcizení nebrání povolení navržené exekuce i z důvodu, že nejde o vklad smluvního práva zástavního, nýbrž o vklad zástavního práva exekučního a nejvyšší soud nemá proto důvodu, by se dotýčnými vývody dovolacího rekursu blíže zabýval.

Čís. 9334.

Nárok proti obmeškalemu vydražiteli na náhradu »všech škod jinak jeho obmeškáním způsobených (§ 155 ex. ř.)« lze uplatnit jen pořadem práva.

Rozhodl-li soud první stolice samostatným, právoplatným usnesením, že není schodku na nejvyšším podání a že náklady na opětnou dražbu činí určitou částku, jest další přezkum otázek, tímto usnesením rozřešených, v rozvrhovém řízení nepřipustný.

Nebyly-li nároky na náhradu »všech škod jinak obmeškáním vydražitele způsobených« dosud žalobou uplatněny, není exekuční soud oprávněn, by tuto otázku řešil pouhým usnesením, a to ani v té formě, že by, vydávaje rozvrhové usnesení, přičetl k nejvyššímu podání zbytek vadia, náklady na opětnou dražbu nevyčerpaný.

Nárok na náhradu všech škod jinak obmeškáním způsobených nepropadá tím, že nebyl do dne rozvrhového roku žalobou uplatněn.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1929, R I 862/29.)

Při rozvrhu nejvyššího podání při opětné vnucené dražbě nemovitosti pojal soud první stolice do rozvrhové podstaty celé vadium původního vydražitele 3071 Kč 56 h. Rekursní soud pojal do rozvrhové podstaty z vadia jen 234 Kč 35 h. Důvody: Při opětné dražbě nebylo schodku na nejvyšším podání, ježto bylo docíleno téhož nejvyššího podání jako při původní dražbě. Náklady opětné dražby byly právoplatným usnesením ze dne 19. ledna 1929 stanoveny na 234 Kč 35 h. Škoda z prodlení původní vydražitelky nebyla žalobou uplatněna. Ustanovení, odchylující se od předpisu zákona, podle něhož by mělo vadium povahu smluvní pokuty, nebylo pojato do dražebních podmínek, takže vadium obmeškale vydražitelky ručí jen 234 Kč 35 h a jen tato část vadia spadá do rozdělovací podstaty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.